

Törő István

A szív mily érzést rejt el?

Koltón, Petőfi Sándor emlékére

Május van, látod? a kert is oly üde,
ezernyi virága a fáknak lecsüngve,
a parkban Teleki Sándor sírja,
a közelgő felhő esőszagát írja,
a göcsötös kőris alul meszelt törzse,
Liszt zenészeit ifjan köszöntötte,
Petőfi, s Júlia bronzszobra a parkban,
láttára bennem ilyen sóhaj harsan:
„Válladra hajtott engedelmes fejjel,
vajon a szív milyen érzést rejt el?”
akácfaék mellett a néma fasorban,
hol tartózkodtál, a kőasztal megvan,
a „Szeptember végén”, ahol verssé vált,
e tornácon érzem a közelgő nyárt,
egy somfa alatt békédet lelted,
hol boldoggá tettek alkotó percek -
hagyomány őrzéssel, adakozással,
bemutatnak Téged akkori szobákkal,
ki kéziratot, ki csak tárgyat adott,
felragyoghasson itt is csillagod,
fönn a termekben az alkotó lények,
áthat a sorsod, ahogyan beszéltek:
„Annyi koszorú, annyi kokárda,
meglegyint a szenvedély varázsa,
tündéri festmény nászágyad fölött,
látni ahogy a szerelem köröz,
tárgyaknak, falaknak gyöngéden susog,
míg a cserépkályha melege oson,
látom, ahogy a versedet írod,
szeretett lélek nem rejthet el titkot,
eleven parázs Júliának fénye,
a Jövendölés beváltott reménye”,
parki asztalodnak hűsítő árnyat
adott az ég, hogy versed mintázhasd,
huszonkilencet, amit itt írtál,

nemzeti gyöngyként őrzi a kincstár...”
a völgyön túl van Nagybánya tornya,
olykor a halált sűrűn osztotta -
a gróf, a barát, a jótét lélek,
e tájban téged is keresnélek,
lombhullató, megújuló fenyők
felmutatják a parkot szeretőt,
hegyeken innen, hol Koltó napja
e látomáson túl is felvirradna,
ha minden magyar áldozna érte,
Nagy Fiának műveit dicsérve.